

Lepša zarja . . . !

Slabo, slabo luč trepeče,
Zadnjič kmalu vzplapola,
Toda kaj, saj tudi on se
Kmalu loči od sveta.

Mlad tako še in že mrje,
Že zapušča cvetni svet;
Ah, kako težko je mreti
Sredi najkrasnejših let . . . !

Zadnji težki, težki vzdih še —
Zadnjič se odpre oko,
In pogled mu skozi okno
Vzplove gori na nebo.

Zadnja zvezda tam ugaša —
Kaj, naj zgine le z neba,
Saj na vzhodu solnce žarno
Prižari izza gora . . .

Ź. Kosár.

Ave-zvonček.

Na robu hriba v senci tihi
Stoletnih jelk in smrek blišči
Samotna cerkvice v daljavo,
Vsak dan z nje ave-zvon doni.

Doni ta zvon že mnogo vekov
In bode dolgo še donel,
Minljivost časa, ljudstev boje,
Ljubav Marije bode pel.

V bližini pa so razvaline
In stolp nekdanjega gradú;
O njih, ki bili mu lastniki,
Sedaj nikjer ni več sledú.

Pravljica le še jih omenja,
Omenja vzlasti enega,
Ki bil sicer junašk je vitez,
Toda srca ledenega.

Vse zlobe cvet je bil ta vitez
In v luži grehov se je pral,
Nazadnje pa s pogodbo krvno
Hudiču dušo je predal.

In če od cerkvice se milo
Je ave-zvonček oglasil,
On molil ni, le s strašno kletvo
In z vinom si je vest dušil.

Tako pa ne njegova žena:
Pobožna vrlo bila je
In sinčka, biser svoj predragi,
V pobožnosti vzgojila je.

Tako so časi se vrstili,
In prišel je obroka dan;
Pa krutežu se zdi prezgodaj,
In svet se zdi mu prekrasan.

Zato obljudi sinka v žrtev,
Kar satanu ni bilo žal,
Saj ta je upal, da oba bo
V kraljestvo svoje pripeljal.

Priplulo solnce je k zatonu,
In mrak je legel čez polje;
Jedinca vzame kruti vitez
In z njim v goščavo bližnjo gre.

Da bi umoril cvetko nežno,
Izdere krvoločnež meč — —
A čuj, od cerkvice odmeva
V pozdrav Mariji zvon doneč.

Tu pade deček na kolena
Ter sklene nežne ročice,
V molitvi srčni k nebu dviga
Nedolžno svojo očice.

Nebes Očetu se izročá,
Ker lastni mu je oče trd,
Marijo za očeta prosi,
Da mu ukroti zlodejni srd.

In čudo glej, kraj dečka zdrsne
Na zemljo oče ves krotak,
Molitev néma mu iz prsij
Vskipeva v mirni tajni mrak.

K Mariji sin ga je privedel,
Odslej se Bogu posveti.
On sam in blesk njegov je zginil,
Le ave-zvonček še doni . . .

M. Zemljič.

